

PISMO RODAKU IVANU, IKI BOBAN, RAPIŠI I JUREŠI (1927.1990) 23 siječnja 1981.

<http://otporas.com/pismo-rodaku-ivanu-iki-boban-1927-1990-23-sijecnja-1981/>

Slika Mile Boban, desni i Petar Grubiši , Jureši a lijevo.

PISMO RO AKU IVANU, IKI BOBAN (1927-1990) 23 sije nja 1981.

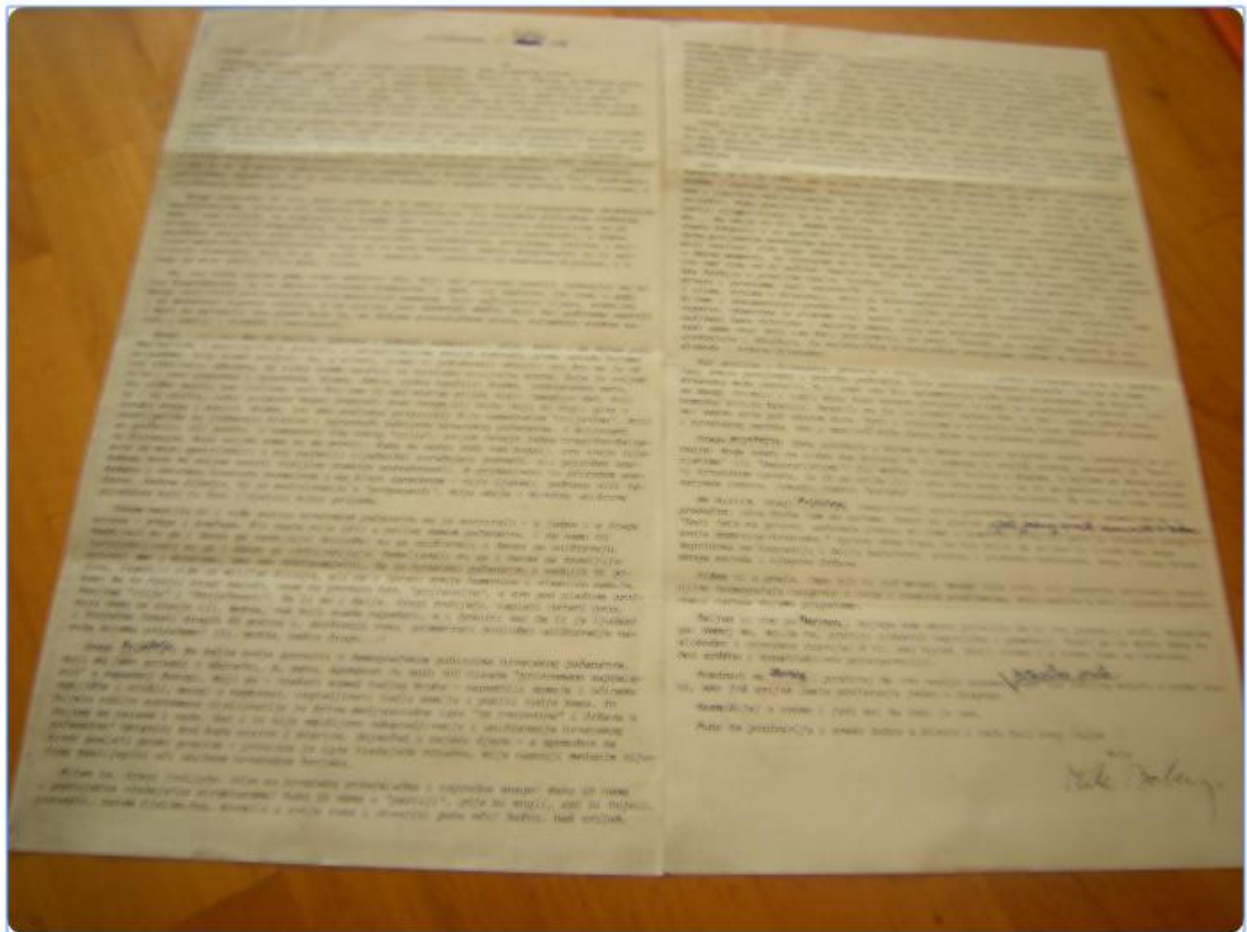
Rije dvije tko je Ivan, Iko Boban.

(Iko Ivan Boban je moj ro ak. Njegov djed Rafo i moj djed Gabro su dva brata. Iko je imao dva brata i tri sestre, ukupno šestero djece Stjepana i Ive Boban, Rapiši . Iko i Adam Boban, sin Mate Boban, Prka ev su bili najbolji studenti tog doba kod nas. Kada su jugoslavenski komunisti nad Hrvatskom preuzeli vlast 1945. godine, tražili su najbolje studente tadašnje Jugoslavije koje su regrutirali za svoje političke i ideološke svrhe. Mi danas, poslije punih sedam desetljeća trebamo shvatiti da se je trebalo živjeti i preživjeti u ta vremena, te su ljudi radili ono što su mislili da im je najbolje kako bi preživjeli i glavu uspjeli sa uvati. Tako i moj ro ak Ivan, Iko Boban upisao se je u KPJ kako bi imao privilegije izškolorati se i biti poslušni tekli svojih naredbodavaca. U toj poslušnosti dospio je do udbaškog položaja. Radio je u Sarajevu. esto i pre esto je dolazio ku i u Bobanovu Dragu. Ljudi iz našeg sela su znali tko je on i za koga radi, pa su ga izbjegavali bojali ga se. Nije to tako bilo samo kod nas, nego svugdje gdje su Udbaši bili.

Godine 1981. u San Francisko dolazi moj ro ak Mladen Boban, Stipi ev iz Bobanove Drage posjetiti svoje dvije sestre, brata, zeta, kao i ro ake. U raznim razgovorima sam primijetio da je vrlo rezerviran i da se ne želi upuštati u širu i ozbiljniju raspravu o hrvatsstvu. Na moje uporno insistiranje da kaže nešto kako je tamo, kako ljudi žive itd. Mladen je meni lijepo odgovorio: rodija e lako je tebi ovdje govoriti što ho eš i kako ho eš. Ti ostaješ ovdje i ništa ti se ne e desiti. Ja im do em tamo, prvi e k meni do i rodijak Iko, po et e me gnjaviti, ispitivati, mu iti me s pitanjima o tebi, šta ti radiš, im se sve baviš, itd., itd.

Tada sam ja došao na ideju da ovo pismo rodijaku Iki napišem a da ga on, Mladen Boban, Stipi ev, moj i njegov rodijak njenu, rodijaku Iki dadne. Tako je došlo do ovoga pisma kojeg želim iznijeti hrvatskom op instvu kao probijanje leda između emigracije i domovine.

Austin, Texas 1 srpnja 2019. Mile Boban, Otporaš.)

Hillsborough, 23 sije nja 1981.

Dragi rodija e,

Uistinu došlo je vrijeme da se iskreno pozdravimo, iako pismenim putem. Kako i sam znadeš, ovamo je stigao Mladen Stipi ev. estit je, iskren, na dobrom putu; svi a mi se; ambiciozan je i mogao bi mnogo doprinijeti zajednici u kojoj živi ako bi naišao na razumijevanje i podršku onih koji – vrlo esto – gledaju samo svoje osobne probitke, tla e i, jaše i i mu e i druge. Jer, i kroz njega se može nazirati bijedna slika svih onih koji misle svojom vlastitom glavom i koji žele dobro narodu iz kojeg su potekli i Državi koja je nekada obuhva ala sve svoje povijesne i etni ke granice.

U zadnjih nekoliko mjeseci imao sam sre u susresti, vidjeti i porazgovarati s nekoliko susjeda iz sela, što me uistinu veseli i što mi je ispunilo veliku prazninu u mojim spoznajama, rasu ivanjima i shva anjima. esto puta, dok sam s njima razgovarao, osje ao sam se kao da sam u Bobanovoj Dragi, koju nikako ne mogu zaboraviti. Koliko god se divim tolikim promjenama i napredku, s jedne strane, dok s druge strane je više nego žalosno da su toliki vlastodržci svoj vlastiti narod toliko dugo vremena držali u strahu, u neznanju o vlastitoj specifi nosti, o vlastitoj posebnosti, a sve to moralo se je iskristalizirano pokazati u “toj” društveno politi koj zajednici raznih naroda i narodnosti.. To je jedan od ve ih manjaka i propusta, jer zatvara vrata potrazi i prou avanju naše stare hrvatske baštine.

Dragi rodija e!

Ti vrlo dobro znadeš da je zemlja u kojoj živiš preoptere ena unutarnjim nepovjerenjima, stvarno ili umjetno unutra proizvedenim, ili vanjskim pritiskom uveženim. Kako i sam uvi aš, na staklenim je nogama; bez solidne stabilnosti; sastavljena je od životno razli itih komponenata, nespojivih posebnosti i razli itih narodnosti, a svaka narodnost posjeduje svoju vlastitu antropološku, bio-mentalnu, povijesnu, jezi nu i kulturno-umjetni ku karakteristiku, koja se ne može kopirati. Dakle, konglomerat je to razli itih elemenata, koji e se – prije ili kasnije – rastaviti na sastavne dijelove. I o tome se mora voditi ra una.

Nu, nas ovdje zanima samo jedan sastavni dio, koji ve godinama nastoji se izdvojiti iz tog konglomerata, iz te umjetno stvorene mješavine. I opet, taj sastavni dio nosi u sebi mnogo razli itih povijesno-kulturno-mentalnih osebina, koje sa injavaju lijepu, stabilnu i za budu nost sigurnu cjelinu. A ta cjelina jest **HRVATSKI NAROD** kojem i Ti pripadaš, koji ve godinama nastoji i bori se ostvariti ono pravo koje je, po Božijem stvarala kom planu, zajam eno svakom narodu i naciji – slobodu i neovisnost.

Dragi rodija e!

Ako bi zbilja, iskreno i pošteno razmislili: gdje, što i na kojem putu smo najviše i najtragi nije posvje ali u ostvarivanjima svojih dužnosti prema narodu kojemu pripadamo, brzo bi uvidjeli da, u stvari, nismo ni pokušavali u initi ono što se je od nas o ekivalo; odnosno, da ništa nismo nau ili od hrvatske stoljetne borbe, koja je uvijek bila i jest pravedna i opravdana. Nismo, dakle, ništa nau ili! Nismo, jednostavno zato, što nismo smjeli kao cjelina, zato što nam je nad vratom uvijek visio Damoklov ma , koji je i na obi ni, lažni prigovor mogao presje i vrat onoga, ili onih, koji bi digli glas u obranu svoga i svojih. Nismo, jer smo poslušno priginjali šije nametnutim “ciljevima” vlastodržaca, koji desetlje ima ne rješavaju životne i opravdane zahtjeve hrvatskog pu anstva. I kolikogod se govorilo, ili govori, o humanosti tog nekog “cilja”, uvijek ostaje jedna tragi no-žalosna injenica, koja uvijek sama za sebe govori: kada se netko rodi kao bogalj, sve vrste lijekova se mogu upotrebljavati i svi najbolji lije ni ki stru njaci pozvati, ali prirodno unakaženo bi e e uvijek nositi vidljive znakove unakaženosti. A prikazivati tu prirodno unakaženu i ošte enu kreaturu normalnom i za život sposobnom – nije ljudski, pošteno niti iskreno. Jednom rije ju, to je sudjelovanje u “propagandi”, koja ubija i životno uništava pojedinca koji to ini i cjelinu kojoj pripada.

Dragi rodija e!

Tokom zadnjih 60 i više godina hrvatskom pu anstvu se je serviralo s jedne i s druge strane svega i sva ega, što uop e nije išlo u prilog samom pu anstvu. I ne samo to! Razbijali su ga i danas ga razbijaju! Biološki su ga uništavali i danas ga uništavaju! Istrebljivali su ga i danas ga istrebljuju! Raseljavali su ga i danas ga raseljavaju! Svjesni smo i shva amo, ako smo dobronamjerni, da je hrvatsko pu anstvo, u zadnjih 60 godina, izgubilo više milijuna žitelja, ali ne u obrani svoje Domovine i vlastite zemlje, kako su to inili drugi narodi, nego na prevaru tzv. “prijatelja”, a sve pod plaštem uzvišenijeg “cilja” i “ ovje nosti”. Da li se i dalje, dragi rodija e, isplati ostati ovca, koju vode na klanje ili, možda, vuk koji

znade napadati, a i braniti se? Da li je ljudski i ovje no ekati drugih 60 godina i, skršenih rukuh, promatrati biološko uništenje naroda kojemu pripadamo? Ili, možda, nešto drugo...?

Dragi rodija e!

Ne želim ovdje govoriti o demografskim gubitcima hrvatskog pu anstva, koji su jako porazni i ubita ni. A, zato, spomenut u onih 500 tisu a “privremeno zaposlenih” u zapadnoj Europi, koji su – traže i komad tu eg kruha – napustili doma a i o inska ognjišta i otišli, mnogi u nepovrat, izgra ivati tu u zemlju i puniti tu e kase. To bijelo roblje suvremene civilizacije je žrtva me unarodne igre “te tvorevine Jugoslavije” i država u kojima se nalaze i rade. Zar i to nije smišljeno odnarodjivanje i uništavanje hrvatskog pu anstva? Ostaviti kod ku e starce i starice, dojen ad i nejaku djecu – a sposobne za život poslati preko granica – prozirna je igra vladaju e vrhuške, koja nastoji medenim rije ima zaslijepiti o i obi nom hrvatskom ovjeku.

Rodija e!

Pitam te: gdje su hrvatske stvarala ke i napredne snage? Kako ih nema kod vas u postoje im vladaju im strukturama? Kako ih nema u “partiji”, gdje bi mogli, ako bi htjeli, preuzeti, barem djelemi no, kormilo u svoje ruke i otvoriti hrvatskome puku o i? Zašto, baš uvijek, blagonaklono prigibati šiju i potvr ivati s “jest” sve ono što šteti i uništava hrvatsko bi e?

Slijepa potpora i blagonaklonost doma ih oportunistički omogućuje i ohrabruje vladaju u kliku da poletno ini što ho e od hrvatskog nacionalnog bi a. Uspjeli su takvi, što i sam uvi aš, prekinuti tijesnu vezu hrvatskog iseljništva s majkom Hrvatskom. To potvr uje injenica što mnogi i mnogi nemaju snage niti povjerenja ni posjetiti – a kamo li se povratiti – na o insko i rodno ognjište, kako to ine drugi, ak i zaostaliji narodi Europe, Azije, Afrike i drugih zemalja. Pitamo se: **Zašto???** Zašto ubijati u ovjeku ro ene nacionalne osje aje i oduzimati mu ono na što ima pravo po svim Božijim i ljudskim zakonima? Krivci se znaju, a posljedice su tu! Traži se **GOROSTAS**, koji e imati snage re i, iznijeti i pokazati prstom na krivce – a da mu se ništa ne dogodi. Nadajmo se ubrzo e se na i!

Dragi rodija e!

Pitat eš se, možda. Zašto sve ovo, nakon tolikih godina šutnje? Nikada nisam šutio. Nije mi dopuštalo ovo moje hrvatsko srce, koje me i u snu natjerava da u inim, barem nešto za moj patni ki i porobljeni hrvatski narod, koji je dvostruko kažnjen: gubitkom Države i ideje državnosti – podjarmljivanjem i masovnim uništavanjem (iseljavanjem), odnarodjivanjem, biološkim uništavanjem – što prijeti Hrvatima biološki nestanak.

Jest, rodija e!

Jedanput zauvijek moramo uvidjeti odakle prijeti opasnost hrvatskom pu anstvu. A to je teško, ako se bude istina sakrivala od naroda, ako mu se daju krive predodžbe i nastrani programi. Nesprovedivo je to, ako se tom problemu ne pristupi s razumom i logi kim zaklju ivanjem, bez obzira koliko je tko bio zaslužan i koliko je tko pogriješio. Ruka pomirnica se mora pružiti s obe strane: s lijevice i s desnice. Ni jednoj naciji nije privilegij da je netko ro en pravoslavac, netko musliman, netko katolik, a netko...Ne smije to biti kamen smutnje, jer to naš neprijatelj koristi i nastoji vjerski razdor proširiti, podržavati i u svoje političke svrhe koristiti. Treba vjeru staviti po strani i ne spajati s državotvono-politi kim streljenjima hrvatskog naroda u ovim povijesnim momentima borbe Hrvata za svoju samobitnost, slobodu i neovisnost.

Moramo biti realisti više nego idealisti; moramo uvidjeti – kona no – tko e nam najviše pomo i u danom momentu. Ne vjerujem da e nam pomo i oni s kojima imamo žalosno i tragi no iskustvo ve više od 60 godina! Naprotiv! Toga su svjesni i sami Srbi u Hrvatskoj, koje beogradska aršija s prezirom naziva “Pre ani”. Zato, iskreno i otvoreno se mora pri i analizi stvari i problema, na i zajedni ki jezik i otpo eti dijalog bez zajedljivosti i galame. I ovo pismo tebi, dragi rodija e neka bude u znak “probijanja leda”; a led se probiti mora kako bi se došlo do željnog i zajedni kog cilja, do Hrvatske Države. I njima, Srbima u Hrvatskoj, mora se dobronamjerno predo iti stvarnost momenta u kojem živimo i dokumentarno predstaviti da i za njihov opstanak Jugoslavija nije rješenje, nego ropstvo. Domovina je svakome onaj kutak zemlje gdje se je tko rodio – i to ka! A stvarati i nadodavati neka hibridna i umjetna imena, koja nas me usobno iscrpljuju i sva aju, želi i na tome radi samo onaj koji nas želi podjarmiti, po

onoj: “zavadi, pa vladaj”, a to je Jugoslavija. Mi moramo raditi na ujedinjenju i me usobnom zbližavanju, da zajedni kim i stvarala kim energijama radimo na uspostavi naše slobode i naše države Hrvatske!

Dragi rodija e!

Kad govorim o Hrvatskoj, ja govorim o jednoj Hrvatskoj – a ne o dvije Hrvatske o kojima je pisao jedan Hrvat – (*Moram danas, 1 srpnja 2019. kada ovo pismo prepisujem re i da ja tada nisam htio mojem ro aku Iki re i da je to pisao hrvatski general Maks Luburi u DRINI br. 3/4 1963. Ja sam to prošle godine u nastavcima iznio na stranicama portala otporas.com. Kliknite na priloženi link gdje e vam se ukazati linkovi i drugih opisa. Mo. Otporaš.) <https://otporas.com/dvije-hrvatske-hrvatski-vojnici-posvecuju-ovu-drinu-br-3-4-1963-hrvatskom-jadranu-i-dalmaciji-pise-general-drinjanin-5/> – koja e obuhva ati svoje povijesno i etni ko podru je, koje sa injava bogati mozaik – kojim se samo Hrvatski narod može ponositi. To i jest ono što oplemenjuje našu zemlju hrvatsku, za koju su se mnogi otimali i tukli kroz dugu krvavu našu povijest, a naši je pradjedovi gr evito i ljubomorno svojom krvlju branili. Branili su je, ne vode i ra una tko je tko i kakvu odoru nosi, ve kakvo srce pod tom odorom kuca. Zato i vjerujem u svijetlu budu nost domovine Hrvatske i u hrvatski narod, kao i u hrvatske manjine koje danas žive na hrvatskom podru ju gdje su se rodili.*

Dragi rodija e!

Zbog položaja u kojem se danas nalazi hrvatski narod, postavlja se pitanje: Koga uzeti na nišan kao krivca? Da li nekoga iz vaših redova, nazvavši ih “šovinistima” ili “separatistima”? Ili možda, tražiti krivca u Rusima, s kojima se danas prijete hrvatskom narodu, da ih se utiša ili – ako išta bude – da ih se postavi u prve borbene vatrene redove, izme u ruskih “ka uša” i jugoslavenskih bajuneta, tako da nas što više izgine?

Dragi rodija e!

Ne mislim raspirivati vatru pravednog gnjeva hrvatskog naroda. Ovo ti spominjem da ti predo im: ista orba nam se sprema. Dobro se sje am rije i jednog Hrvata iz Mostara, komuniste koji je jedne zgrade rekao: “Do i ete na gotovo, sa uvana prkna; mi emo u Domovini krvariti ga e za o uvanje svoga i svoje domovine Hrvatske”. Upravo zbog toga, ne bih želio da se sve izvede bez moga doprinosa za izgradnju i bolju budu nost, sretnu i slobodnu budu nost, moga i tvoga hrvatskog naroda i njegove države Hrvatske.

Pišem ti s posla. Imao bih ti još mnogo, mnogo toga re i, ali nesretne okolnosti današnjice onemogu uju razgovor o ovim i ovakvim problemima, koji zadiru u bit, u šrž i pitanje opstojnosti naroda kojem pripadamo.

Šaljem ti ovo po našem ro aku Mladenu Stipi evu, kojega sam skoro prisilio da ti ovo pismo ponese i uru i. Razumijem ga! Nemoj mu, molim te, praviti nikakvih neprilika i pometnji. Pusti ga na miru! Neka se slobodno i otvoreno razvija! A ti, ako ho eš, do i ovamo i o svemu emo se otvoreno, bez srdžbe i konstruktivno porazgovarati.

Pozdravi mi rođijaka Stipu i pro itaj mu ovo negdje nasamu, nekoliko puta. Samo vas dvojica možete o ovome znati, ako još uvijek vi izme u sebe kao rođijaci imate povjerenja jedan u drugoga.

Puno te pozdravlja i svako dobro u životu i radu želi ti tvoj ro ak

Mile Boban.